

[Poul Møller.]

står derfor regeringen uden politik. I hvert fald er den godt skjult, og det er måske også meningen, at den skal være skjult, inden tinget forlader sit arbejde for denne periode.

Vi må derfor fra oppositionens side selv forsøge en bedømmelse. Vi har jo også fået bidrag til en sådan bedømmelse. Jeg kan nævne en anden kronik i Politikken af professor Hoffmeyer. Så vidt jeg kan se, har nationalbankdirektør Svend Nielsen stort set tilsluttet sig den talmæssige vurdering, som professor Hoffmeyer har givet udtryk for i kronikken i Politiken. Det skulle dreje sig om en nettokøbekraftsforøgelse her i landet på 1 500 mill. kr. i 1961. Nu må dette tal naturligvis tages med alt muligt forbehold, men de kommer til det ved, at indkomststigningen skulle være 2 500 mill. kr., og derfra trækkes en forventet produktionsstigning på 1 000 mill. kr., således at der bliver en tilvækst på 1 500 mill. kr. af det, vi i gamle dage kaldte kunstige penge eller falsk købekraft.

Hvordan vil disse 1 500 mill. kr. påvirke vor økonomiske balance? Hvordan forholder det sig med vor handelsbalance? Den har jo ikke artet sig alt for godt. Det er sådan med statistik, at billedet let kan komme til at flimre for den klartskuende, for slår man op i de statistiske meddelelser vedrørende vareomsætningen, ser man, at vor merimport i første kvartal i år er gået ned sammenlignet med første kvartal i fjor, men vi ved også, at første kvartal i fjor var præget af ganske særlige forhold omkring liberaliseringen og toldlovens vedtagelse pr. 1. marts, og derfor tror jeg ikke, vi skal hente nogen særlig trøst i den noget bedre stilling af handelsbalancen. I hvert fald er det givet, at merimporten stadig væk er 200-300 mill. kr. månedlig. Vi ved, at toldsatserne i Danmark fra den 1. juli yderligere nedsættes med 10 pct. over for de syv landes frihandelsområde. Vi ved, at liberaliseringen skrider yderligere frem pr. 1. juli. Hertil kommer altså denne stigning i den indenlandske efterspørgsel på 1 000-1 500 mill. kr. ud over den forventede produktionsstigning.

Det er, hvad der kan betegnes som minus-siderne i bedømmelsen af den økonomiske stilling. Heroverfor står en tendens til visse

kapitaltilførsler til Danmark, udlån til Danmark og længere kreditter i Danmark, begge dele foranlediget af den høje rente, som Danmark har gjort sig berømt ved ude omkring i verden. Det var vel heller ikke ligefrem noget af det, der skulle til for at gøre de gode tider bedre. Denne svaghed i vort renteniveau, dette meget høje renteniveau, giver os altså den fordel, at det giver os længere kreditter og mere kapitaltilførsel, men jeg tror ikke, dette er nok til at standse tilbagegangen i valutareserverne, og dermed vil beskæftigelsen bringes i fare, hvis det høje folketing på ny giver sig af med at skabe panikagtige foranstaltninger, som man har gjort det så mange gange tidligere.

Hvis jeg skulle have fundet nogen hovedretningslinje i det, der har været regeringens økonomiske politik tidligere — jeg siger ikke nu, men tidligere — så var det at skabe et stort kasseoverskud. Det blev sagt, og det er blevet fremhævet adskillige gange, at det ville være djævleblændt uforsvarligt her i Danmark at fjerne statsoverskuddet. Hvis jeg har forstået statsministeren, finansministeren og hele regeringen ret, så var vi på liv og død afhængige af de store finansielle overskud; det var regeringens politik; der måtte ikke røres ved disse, og igennem overskudspolitikken skulle man dæmpe efterspørgslen, dæmpe købekraften i befolkningen.

Vi var ikke tilhængere af denne overskudspolitik; vi ønskede at gå andre veje, som vi har redegjort for, og som jeg skal vende tilbage til senere. Men én ting stod i hvert fald fuldstændig klart, hvis jeg har forstået regeringens talsmand ret, og det var, at regeringens politik var, at overskuddet var en nødvendighed, og at overskuddet i særdeleshed var en nødvendighed i en periode med stærke inflationstendenser.

Men hvordan er det så gået med denne overskudsteori i praktisk politik? Da inflationstendenserne virkelig blev kraftige her i landet og overskudsteorien virkelig skulle stå sin prøve og neddæmpe efterspørgslen, så forsvandt overskuddet, så gik der hul i statskassen, så blev den som en si, igennem hvilken pengeudførsel og pengeudpumpning har fundet sted praktisk talt daglig igennem de sidste to måneder, men regeringen sidder stadig, og stats-